

SYLVIA DAY

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

Kolme
naista

Liian kaukana

yksi
palkinto.

TAMMI

SYLVIA DAY:

CROSSFIRE-SARJA:

Sinulle paljastettu (2012, suom. 2012)

Sinusta heijastettu (2012, suom. 2013)

Sinuun kiedottu (2013, suom. 2013)

Sinun vallassasi (2015, suom. 2015)

Sinun omasi (2016, suom. 2016)

BLACKLIST-SARJA:

Niin lähellä (2023, suom. 2024)

Liian kaukana (2023, suom. 2025)

Sylvia Day

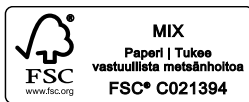
Liian
kaukana

SUOMENTANUT TAIMI TORNIKOSKI

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Too Far* ilmestyi 2023 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2023 by Sylvia Day, LLC

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Taimi Tornikoski 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6763-0

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

Lily

Kane, olen tehnyt lopun kaikesta ja kaikista, joista olen ikinä välittänyt, suojellakseni pakkomieltäni sinusta. Siitä huolimatta mikään ei ole koskaan ollut yhtä vaikeaa kuin nähdä sinun lähtevän – vaikka sitten ihan vain arkisesti töihin, niin kuin tänään.

Sinä epäröit. Aivan kuin osaisit lukea ajatukseni ja tuntea minun tunteeni.

”Ei tunnu mukavalta lähteä luotasi”, sanot, kun saavumme ulko-ovelle.

Olkalaukkusi odottaa eteisaulan virtaviivaisella, afrikanpalisanterista valmistetulla hyllytasolla. Pariovien toisella puolen olevassa hissien odotustilassa seisoo valmiudessa kaksi vartijaa. Turvatoimet ovat täällä sen verran tiukat, että tunkeilijan olisi miltei mahdotonta päästä sisälle kattohuoneistoon.

Minä tiedän totuuden. Sinä et yritä pitää toisia loitolla, vaan varmistaa, että minä pysyn sisällä.

”Niinhän sitä sanotaan, että etäisyys meitä yhdistää”, sanon hymyillen, vaikka kurkkuani kalvaa ahneuden tunne sinua kohtaan.

”Olen saanut etäisyydestä tarpeekseni”, vastaat tuimasti. Tummissa silmissäsi leimahtaa suuttumus, ja voin tuntea raivosi käsin kosketeltavan kuumuuden. Suurimman osan ajasta pidät sen aisoissa, mutta tiedän, että se piilee aina taustalla. En kuitenkaan tiedä, raivostuttaako sinua meidän erossaolomme – vai minun paluuni.

Olemme olleet erillämme monta vuotta, toisin sanoen pidempään kuin olemme olleet yhdessäkään, etkä kenties milloinkaan anna sitä minulle anteeksi. Sinun kuuluisi kuitenkin inhota minua sen vuoksi, että alun alkaenkaan tapasit minut.

Himoitsin sinua liian palavasti, ja olen itsekäs nainen.

”*Setareh*, jos olisin sinuun lainkaan tämän kiintyneempi, sinä tukehtuisit”, henkäiset, ja tunnen katseesi kuumana kasvoillani.

En usko, että tiedätkään, kuinka totta nuo sanat oikeasti ovat. Sinun tarmokkuutesi ja kunnianhimosi, karismasi ja älykkyytesi... Sinä olet liekeissä. Sisäinen roihusi korvensi sieluani, ja yhteiset liekkimme nielivät sisäänsä kaikki ympärillämme olevat.

Astun lähemmäs, painaudun sinua vasten ja ujutun käden hoikan vyötärösi ympäri. Vartalosi tuntuu kovalta ja lämpimältä. Olet aina ollut tulta siinä missä minä jäätä, ja minä sulan sinuun, kun hennot muotoni mukautuvat sinun peräänantamattomaan pintaasi. Huokaiset syvään ja syleilet minua, ja kaarrut suojelevasti ylleni. Olen turvassa sinun syleilyssäsi. Mutta sinä et ole koskaan ollut turvassa minun sylissäni.

”Pysyn täällä ja odotan sinua”, minä lupaan, sillä tiedän, että sinun täytyy saada kuulla se. Olet kyllin älykäs, ettet usko kaikkea mitä sanon – jos siis uskot ylipäätään mitään. Siitä huolimatta tiedät, että rakastan sinua aivan järjettö-

missä määrin. Mitään muuta ei välillämme ole ollutkaan, emmekä me todella muuta tarvitsekaan.

Jossain mieleni etäisessä sopukassa kuvittelen toisenlaisen näkymän. Seisomme kumpikin ulko-ovella ja olemme rientämäisillämme eri suuntiin aloittaaksemme oman päivämme. Huulemme kohtaavat pikaisesti, ja me nauramme riemukkaasti, sillä maailma on meidän eikä meillä ole mitään pelättävää. Olemme umpirakastuneita toisiimme, eikä tästä ahdingosta ole tietoaakaan. Ei ole mitään syytä pelätä, että tämä ero jäisi viimeiseksemme.

Painat huulesi pääläelleni. ”Toivottavasti suunnittelet kuherruskuukauttamme. Heti, kun ECRA+ saadaan käyntiin, me painumme hiiteen täältä.”

”Miltä lumimaisemat kuulostaisivat?” ehdotan. ”Korkeita nietoksia. Syrjäinen alppimaja, ja ympärillä pelkkää autiutta silmäkantamattomiin. Ei mitään toivoa päästä sinne tai sieltä pois ilman lumiauraa. Valtaisa tulisija, jonka edessä on pino taljoja. Ja terassilla höyryävä poreallas.”

”Täydellistä.” Vetäydyt kauemmas ja suikkaat suikon nenänpäähäni. ”Minä pidän sinut lämpimänä.”

Sitä en epäile. Himoitset minua miltei yhtä kiivaasti kuin minä sinua,

Kallistan päätäni taaksepäin ja tutkailen kasvojasi. Näytät niin upealta, että se on melkein ylimaallista. Jykevä leukasi, terävä nenäsi ja poskipäät, jotka ovat niin korkeat, että niiden alle jää notkelmat. Nuo kasvot saisivat enkelitkin laulamaan: huulesi ovat niin täyteläiset ja sensuellit, että ne houkuttelevat naista synnin teille. Ja silmäsi ovat melkein mustat ja ripsesi niin paksut, että näyttäisit kauniilta, ellet olisi niin perinpohjaisen miehin.

Kunpa pelkkä ulkonäkösi ja väkevä miehekkyytesi olisivatkin vetäneet minut luoksesi. Himo palaa kuumana ja laantuu

sitten sammuksiin. Alussa väitin itselleni, että niin tapahtuisi meidänkin välillämme, mutten uskonut sitä missään vaiheessa. Sinä näit minut todella siitä hetkestä alkaen, kun tapasimme. Terävä, kiihkeä katseesi pureutui identiteetti-kerrostumien lävitse ja näki suoraan sieluuni. Ja paikasta, josta toiset olisivat löytäneet pelkoa, sinä löysitkin rakkautta.

Painat pääsi ja sieppaat suuni syvään, täyteläiseen suudelmaan. Tunnen intohimoa ja raivokkuutta, halua ja kaipausta. Rakastelimme aamunkoitteessa ja voin edelleen tuntea käsiesi ja suusi jäljet ihollani, mutta suudelmastasi välittyy niin kiivas jano, että on selvää, ettet ole tyydyttynyt.

Pääsemmekö koskaan eroon siitä tunteesta, että aikamme on vain lainassa?

Olet hengästynyt, kun vetäydyt pois päin ja painat otsamme vastakkain. ”Tämä on yhtä piinaa.”

Äkkiä työnnät minut kauemmas, nappaat laukkusi ja riuhkaiset ulko-oven auki – ikään kuin et lähtisi koskaan, jos et nyt alkaisi mennä. Lukko loksahuttaa siististi kiinni siihen asti, että sysäät oven taas auki ja näet minut seisomassa täsmälleen samassa pisteessä, johon minut jätitkin. ”Rakastan sinua.”

Suupieleni kohoavat, ja nostan käteni tuskaisen sydämeni suojaksi. ”Tiedän sen.”

Lähtösi jälkeen lankeaa hiljaisuus. Annan itseni taas hengittää, ja hartiani lysähtävät. Olemme tottuneet yksinäisyyteen, mutta nyt... suru täyttää mieleni.

Hetken ajan kattohuoneistossa on hiljaista ja pysähtynyttä. Tuntuu kuin koko asunto olisi levossa silloin, kun sinä olet poissa: se uinuu, kunnes palaat ja tuot muknasi kulovalkeaa muistuttavan kiihkeytesi ja tarmokkuutesi. Paljaiden jalkojeni alla hohkaavat lämmitetyt kaakelit, mutta kuvittelen mielessäni, että juuri sinun lämpösi on varastoitunut niihin kuin auringonpaiste kiveen.

Olen yksin surussani, ja käteni ovat veritahraiset.

Tornitalo, jossa asumme, huojuu tuulessa murheellisesti vaikertaen. Ääni on minulle tuttu ja oudon lohdullinen elegia.

Nyt, kun olen tappanut Valon Laskan ja kertonut sinulle salaisuuksistani pahimmat, tahdon heittää syrjään valheelisen henkilöllisyyden, jonka omaksuin päästäkseni osaksi elämääsi. Lily Rebecca Yates voi vihdoinkin vaipua haudan lepoon Atlantin valtameren pohjalle. Tiedät, etten ole hän – en ole se täydellinen nainen, joka oli hyväntahtoinen ja epäitsekäs ja jonka kaapissa ei ollut ainuttakaan luurankoa.

Mutta haluat minua silti.

Kaikki muut elämässämme kuitenkin uskovat, että olet naimisissa Lilyn kanssa. He eivät saa milloinkaan tietää, että Lily oli pelkkää valetta.

Joten ehken sittenkään ole lainkaan niin yksikseni. Nainen, jonka elämän ja aviomiehen olen varastanut, varjostaa minua. Lily kummittelee kaksoisolentonsa elämässä jok’ikisen päivän jok’ikisen tunnin jok’ikisenä hetkenä.

2

Lily

1. toukokuuta 1999

Useimmat uskovat, että tunnistaisivat kyllä Kuoleman, tuon kaikkialla läsnäolevan, kaapuun pukeutuneen noutajan, joka kantaa kädessään viikatetta. Sellaiseen asuun hän ei kuitenkaan koskaan verhoutunut. Huntunaan hänellä olivat vesiputouksen lailla soljuvat kiiltävät, pikimustat hiukset, hän piti kehoaan kiusoittelevasti esillä ja viikatteen virkaa toimitti verenpunainen hymy. Tiesin sen, sillä Kuolema oli äitini.

Valmistauduin äitini tuloon ehostautumalla pikkutarkasti, aivan kuten hän oli iskostanut tajuntaani. Rajasin yläluomet kissansilmiksi nopeilla, harjaantuneilla ranteen näpäytyksillä. Olin tehnyt tuon saman liikkeen jo aiemmin samana päivänä ennen kouluun suuntaamista, mutta nyt jynssäsin kasvoni puhtaiksi ja aloitin alusta. Meikkini – siis panssarini, niin kuin äitini sitä kutsui – oli pysyttävä tuoreena ja täydellisenä.

Saatuani sen valmiiksi kiinnitin huomioni itse asuntoon. Riensin kiireesti työntämään liukuikkunat auki. Äiti piti rait-

tiista ilmasta. Itse pidin ikkunat mieluiten suljettuina silloin, kun olin yksikseni. Tuntui turvallisemmalta, kun Brooklynin liikenteen kuumeinen pauhu ei kantautunut alhaalta sisään. Silloin, kun ikkunat olivat kiinni, kaupungin äänet olivat vai-meaa huminaa – kuin kiertävän veren ääntä kohdun turvasataman ympärillä. En asunut enää yhdessä äitini kanssa, mutta hän suojeli ja elätti minua, ja kotiyksiöni tuntui koko maailman turvallisimmalta paikalta. Muistin äitini läsnäolon tässä tilassa usein niin eläväisesti, että tuntui, kuin hän olisi aina ollut kanssani.

Television vieressä olevasta levysoittimesta kuului Creedence Clearwater Revivalin ”Lookin’ Out My Backdoor”. Äitini piti toisen aikakauden musiikista, ja hänen mielestään nykymusiikissa oli puutteita. Hän suhtautui nykyaikaisiin artisteihin penseästi lukuun ottamatta Princeä, joka oli hänen mukaansa poikkeuksellisen taitava muusikko. Ilma tuoksui vaniljalta ja kirsikankukilta, mistä kiitos kuului liinalla verhotulla sohvapöydällä palavalle kynttilälle. Äitini piti siitä, kun sisätilat tuoksuvat hyvältä ja ennen kaikkea naiselliselta. Myski ja santelipuu olivat hänelle liian miesmäisiä.

Hän inhosi miehiä. En tiennyt, mistä se johtui. En koskaan kysynyt, koska aikamme yhdessä jäi niin lyhyeksi ja satunnaiseksi, etten halunnut pilata sitä epämiellyttävillä asioilla. Pohdin sitä kuitenkin itsekseni. Erityisen kummaa se oli, koska miehet pitivät hänestä valtavasti ja olivat valmiita tekemään mitä hyvänsä hänen vuokseen – vaikka sitten hankkiutumaan vararikkoon, hajottamaan perheensä ja syöksemään elämänsä perikatoon. Äiti sanoi yhtenäen, että miehet olivat luonnostaan heikkoja. Heistä ei ollut muuhun kuin imarteluun ja hedelmöitykseen.

Mies hänen rinnallaan silti aina oli, vaikkeivät he koskaan kestäneetkään kauaa. Joka kerta äitiä nähdessäni hänellä oli

hyppysissään uusi mies. Derek. Reynaldo. Pierre. Jeremy. Tomas. Han. Ja lukematon määrä muita nimiä, jotka olen unohtanut. En keskittynyt heihin, kun äiti puhui. Minua kiinnosti enemmän se, kuinka eloisaan – tai latteaan – sävyyn hän kuvaili heitä.

Viimeistelin meikkini ja tutkailin itseäni arvostellen. Olivatko hiukset täydellisen suorat ilman ainuttakaan lainetta tai muhkuraa? Oliko huulipunani täsmällisesti rajattu ja näyttikö se sivellyltä, eikä niinkään pinnoitetulta?

Olet niin kovin kaunis tyttönen, kakkosvuoden luonnon-tieteiden opettajani oli sanonut minulle edellisvuonna. Ei sinun tarvitsisi käyttää ollenkaan meikkiä.

Mainitsin nuo sanat äidilleni, kun hän oli kysynyt minulta, miten koulussa sujui. Silloin hänen hymynsä kiristyi. *Minun pitänee hiukan jututtaa neiti Bustamantea*, hän sanoi.

Tiesin tarkalleen, minä päivänä he olivat tavanneet, vaikei kumpikaan heistä ollut maininnut asiasta ennen sitä saati sen jälkeen. Tiesin sen, sillä neiti Bustamante ei enää pyytänyt minua työskentelemään kanssaan tunnin jälkeen, mitä olin odottanut innolla, sillä sen ansiosta olin joutunut olemaan yksin kotona tunnin tai pari vähemmän. Ja kun neiti katsoi minuun, hänen silmistään kuvastui pelko.

Olet poissa tolaltasi, äitini sanoi vieraillessaan seuraavan kerran luonani. Kaipaavat sitä, että hän antaa sinulle huomiota, vaikka hänen huomionsa olisi pehmittänyt sinut niin, että hän olisi helposti pystynyt muovaamaan sinut omaksi kuvakseen siitä, millainen sinun kuuluisi olla. Araceli, me emme ole sillä tavalla heikkoja. Me tiedämme itse keitä olemme, eikä kukaan kykene meitä muuttamaan. Hankiudu eroon kaikista, jotka yrittävät.

Hän oli ainut, joka oli koskaan kutsunut minua Araceliksi. Sen nimen hän oli minulle valinnut. Hän ei ollut koskaan

paljastanut nimeä kenellekään toiselle, ja oli opettanut minuakin olemaan tekemättä niin. Minä pidin sitä hauskana leikkinä. Jos pidin jostakin nimestä, sain sen omakseni, kunnes vaihdoin taas koulua ja otin uuden nimen, josta pidin enemmän.

Me emme asu missään laatikossa, äiti kertoi minulle. Emme jää siihen loukkuun, että joutuisimme olemaan lakkaamatta vain jotakin tiettyä koko loppuelämämme ajan. Me kaksi olemme vapaita. Saamme tehdä mitä mielimme.

Rakastin äitiäni valtavasti. En koskaan unohtanut, kuinka onnekas olin saadessani olla hänen tyttärensä.

Kuullessani avaimen liukuvan lukkoon pyörähdin vikkelästi ympäri niin, että pitkät hiukseni hulmahtivat sekaisin. Haroin sotkeutuneita suortuvia häthätää sormillani ja hermoilin, että äiti huomaisi minussa jonkin vian. En kuitenkaan tuntenut itseäni levottomaksi, vaan innostuneeksi. Siinä, missä luokkatoverini painiskelivat itseluottamuksensa ja vartaloonsa liittyvien epävarmuuksiensa kanssa, minä tiesin kyllä, että vaikken muistuttanut äitiäni aivan joka suhteessa, minua saattoi silti pitää kauniina. Ei äiti ikimailmassa olisi voinut saada aikaan mitään, mikä ei olisi ollut kaunista.

”Hei, kultaseni.” Äidin ääni oli kuin seireenin laulua.

Yhden silmänräpäyksen ajan antauduin katselemaan häntä. Silmäilin hänen huikean korkeita korkokenkiään, joissa oli ohuet nilkkaremmat, sorjaa vartta syleilevää sulavalinjaista, yksiolkaimista mustaa leninkiään ja sysimus-tia, kiiltäviä hiuksiaan... Ja sitten nautin noista kasvoista. Ne olivat kuin enkelin kasvot. Kaikin puolin täydelliset. Joka suhteessa symmetriset. Kalpea iho oli kuin parasta posliinia, joka toimi pohjana tummille kulmille, mustan rajausvärin reunustamille smaragdinvihreille silmille ja verenpunaisille huulille.

Riensin hänen luokseen ja heittäydyin hänen syliinsä kuin rannikkoa vasten murtuva aalto. Hänen sointuva naurunsa täytti korvani, kun hän vastasi syleilyyn, ja ruusuisen ja sitruksisen sekainen tuoksu huumasi kaikki aistini.

Äidin sydämensyke korvani juuressa oli rakkain tuntemani ääni. Kasvoin edelleen pituutta, joten jouduin kumartumaan hiukan mahtuakseni siihen kohtaan, josta pidin kaikkein eniten. Hän oli lämmin, ja hänen syleilynsä tuntui tiukkana. Osa minusta kaihosi aina hänen peräänsä, ja rutistin häntä tiukasti täyttääkseni onton kohdan sisälläni.

”Ei tässä niin kauaa ole mennyt”, hän sanoi hiuksiini, enkä väittänyt vastaan, vaikka aikaa oli kulunut monta viikkoa. Sitä mukaa kun vartuin, hänkin alkoi viipyä yhä pidempiä aikoja poissa.

Yläkouluaikoinani ne venyivät viikon mittaisiksi. Kun aloitin lukion, poissaolo saattoi kestää melkein kuukauden. Äiti soitteli minulle muutaman päivän välein ja tyynnytti äänellään ikäväni. Hän varmisti, että minulla oli kylliksi rahaa ruokatarpeisiin, ja parin kuukauden välein kävimme ostoksilla – joka kerta vintagemuotia – sekä hulin että hyödyn nimissä, sillä vuodenajat vaihtuivat ja sääreni pitenivät.

On elintärkeää pukeutua ajattomasti, eikä muodikkaasti, äiti kehotti. Ja parempi suosia laatumerkkejä kuin käytettyä, massatuotettua sekunda.

”*Comment vas-tu, chérie?*” hän kysyi koetellen taitojani. Koulussa luin espanjaa, koska siitä oli enemmän käytännön hyötyä. Kotona sen sijaan opiskelin ranskaa ja italiaa, sillä oli äärimmäisen tärkeä tietää, mitä toiset ihmiset minusta puhuivat – etenkin silloin, kun olivat siinä uskossa, etten ymmärtänyt.

”*Merveilleux, maintenant que tu es à la maison!*” Rutistin häntä entistä tiukemmin, sillä se piti paikkansa – oli ihana

saada hänet taas kotiin. Hän kuitenkin irrotti otteensa minusta ja kurkotti taakseen tarttuakseen minua kynnärvarsista ja vetääkseen käteni eroon.

”Annahan kun katselen sinua.”

Minun oli vaikea astua kauemmas – ei ole koskaan helppoa päästää irti siitä, mitä tahtoo enemmän kuin mitään muuta. Onnistuin siinä silti ja kallistin päätäni aivan aavistuksen niin, että hän saattoi tutkailla minua.

Hän pyyhkäisi sormillaan suortuvan poskeltani ja viisti sitten kulmieni linjaa. Nypin kulmiani säntillisesti, pidin ne täyteläisinä ja muotoilin ne samanlaisiksi kuin hänellä.

”Olet itse täydellisyys”, hän virkkoi hiljaa ylpeä hymy kasvoillaan. ”Tänään jo kuudentoista... kuinka vuodet ovatkin vierineet niin nopeasti? Kun piakkoin lennät tästä pesästä, maailma ei tiedäkään, mikä siihen iski.”

Hätäännys lepatti vatsassani perhosen siipien lailla. Äiti oli yhä useammin alkanut puhua siitä, miten lähtisin itse maailmalle. Milloin minä sitten pääsisin näkemään häntä?

”Lähdenkö minä sinun mukaasi?” kysyin, vaikka tiesinkin, ettei se kuulunut hänen suunnitelmiinsa.

Pysyt aina minun matkassani, äidilläni oli tapana sanoa. Minä loin sinut ja kasvatin sinua sisälläni – turvallisessa sopukassa suoraan sydämeni alla.

Hänen vihreät silmänsä kimmelsivät huvittuneina. ”Ehkäpä sitten, kun olet vanhempi. Olet vielä liian nuori elääksesi minun maailmassani.”

Se, että elimme eri maailmoissa, tuntui veitsen pistolta suoraan sydämeen.

Sitten muistutin itseäni siitä, kuinka onnekas olin. Ystävieni äidit olivat tavallisia. Minun äitini oli erityinen. Pidin suunnattomasti siitä, ettei hän ollut samanlainen kuin muut. Äitini tanssi silloin, kun häntä sattui huvittamaan, sanoi mitä

mieleen tuli ja pakotti maailman mukautumaan tahtoonsa. Luokkatoverini järjestivät juhlia silloin, kun heidän vanhempansa olivat viettämässä iltaa ulkona, mutta minä pidin oman turvapaikkani yksityisenä. Se, että olisin tuonut jonkun toisen kotiini, olisi tuntunut äidin jakamiselta, ja minä sain häntä jo nykyiselläänkin niin vähän.

”Ajattelin, että laittaisin wokkia!” hihkaisin innostuneena. ”Tai voin tehdä myös mansikkaista kanasalaattia. Jos käytämme mansikat salaattiin, voimme syödä jälkiruoaksi persikkaleivoksia.”

”Ei missään nimessä. Sinä et laita syntymäpäiväateriaasi itse. Me lähdemme ulos.”

”Ai... ei meidän tarvitse tehdä niin.” Enkä halunnutkaan. Olisin halunnut mieluummin olla kahden ne harvat tunnit, jotka äiti olisi kanssani. Kenties hän kertoisi minulle, mitä oli puuhaillut sen jälkeen, kun olin viimeksi nähnyt häntä.

”Araceli, sanoin jo ei.” Hän loi minuun katseen, joka tukahdutti loput vastaväitteet, ja tyydyin liikehtimään hermostuneena ja rauhattomana, kun sisälleni oli patoutunut liikaa tunteita. ”Itselleen kokkaaminen on itsehoitoa. Toiselle kokkaaminen taas on uhraus, ja uhraukset ovat typeryyttä.”

Päästin nopean, lannistuneen huokauksen. Unelmani siitä, että istuisimme lattiatyynyillä ja söisimme sohvapöydän ääressä, kuihtuivat kasaan. Aikoinaan aterioimmekin sillä tavoin – eri kerrostaloasunnoissa New Yorkin kaikissa viidessä kaupunginosassa.

”Rakas, älä näytä noin pettyneeltä.” Hän nojautui hipaisemaan nenääni omallaan. ”Tänään on syntymäpäiväsi! Kuusi-toista vuotta sitten tänä päivänä olit vähällä ottaa minut hengiltä, ja niin voivat sanoa vain harvat – olettaen, että he ovat vielä elossa siitä puhuakseen. Loistelas lapseni, sinua täytyy palvella, ylistää ja jumaloida. Sinun täytyy tottua sii-

hen, että olet huomion keskipisteenä, ja oppia käyttämään sitä hyväksesi, sillä sinun on määrä saada kaikki omaksesi. Aivan kaikki.”

Äiti veti minut taas syliinsä ja piteli minua tiukasti, joskin aivan liian lyhyen aikaa. Päästettyään minusta irti hän nosti kätensä poskelleni. ”Menehän nyt laittamaan sitä ihastuttavaa Diorin parfyymia, jonka löysimme.”

Menin kiireesti tekemään työtä käskettyä, koska en halunnut olla poissa hänen luotaan turhan pitkään. En voinut olla pelkäämättä, että hänet saatettaisiin hetkenä minä hyvänsä hälyttää toisaalle, ja hän joutuisi lähtemään.

Juostessani ulos vaatekomerosta korkokengät kädessä näin äidin kuolinpesän huutokaupasta ostetun sivupöydän luona. Hän oli juuri sulkenut sen lukitun vetolaatikon. En tiennyt, mitä hän säilytti laatikossa, sillä hän piti avainta aina mukanaan enkä ikinä ruvennut nuuskimaan. Lisäksi tunsin hänen katseensa kaiken aikaa niskassani. En tiedä, pitikö hän oikeasti minua silmällä, mutta siltä se tuntui, ja niinpä toimin sen mukaan.

Vietimme ulkona koko illan ja hyörimme ympäri kaupunkia. Söimme Peter Lugerissa liikaa filet mignonia ja kyseenalaistin vain hetkellisesti hiljaa mielessäni, miten saisimme ruoat maksettua. Äitini nauroi, kun puhalsin sammuksiin jälkiruoka-annokseni kynttilän. *Nyt on paljon hauskeempaa, kun olet vanhempi!* hän sanoi. Sain häneltä lahjaksi kaulakorun, jonka riipuksena oli timanttiupotuksin koristeltu sydän. Sen sisällä oli emalililja. *Araceli, sinäkin puhkeat kukkaan!* Menimme tanssimaan jazzbaariin, jossa tuoksui viskiltä ja sikareilta. Pelasimme biljardia, ja äiti huiputti humalaista miesporukkaa. Kun lopulta saavuimme kotiin, aurinko oli valaisemaisillaan taivaanrannan. Äiti käski minut nukkumaan ja sanoi, ettei minun tarvitsisi kantaa huolta

koulusta, sillä hän keksisi jonkin tekosyy. *Joustamaton yhteiskuntajärjestys ei ole tänään sinun juttusi!*

Kello oli yksi iltapäivällä, kun lopulta havahduin hereille sohvalla. Yksinäisyyden musertava paino lankesi ylleni samalla, kun tietoisuuteni palasi. Äiti oli poissa. Tiesin sen jo ennen kuin vilkaisin sänkyyni, jonka äiti oli varannut, koska se oli ennen kuulunut hänelle. Kuumat, raskaat kyynelvaluivat silmistä ohimoilleni, kunnes hiukseni olivat kosteat.

Kello oli kolme ennen kuin huomasin, että sivupöydän luki-tusta vetolaatikosta pisti esiin pikkuruinen yleisavain. Tuijotin sitä pitkän hetken ja yritin sitten olla piittaamatta siitä, mutta se kutsui minua luokseen samalla, kun kävin ensin suihkussa ja laitoin sitten aterian, jonka olin toivonut pääseväni kokkaamaan äidille edellisiltana. Istuin lattialla jalat ristissä, ja katseeni harhaili avaimen alinomaa. Äitini ei ollut sen sortin nainen, joka olisi tehnyt virheitä tällaisten asioiden kanssa. *Älä koskaan jätä jälkiä*, hänellä oli tapana sanoa.

Oliko hän jättänyt avaimen tarkoituksella? Miksi?

Kun kello oli yhdeksän, en enää voinut vastustaa kiusausta. Nojauduin hitaasti lähemmäs ja tunsin heti äitini veitsenterävän katseen. ”Soita minulle sitten, jos et tahdo minun katsovan”, sanoin ääneen. Tunsin, että tämä oli jonkinlainen koe. Mutta puhelin, jonka numeroa äiti muutti aina parin kuukauden välein, ei soinut.

Avainta oli vaivalloista vääntää, aivan kuin lukko olisi ollut voitelun tarpeessa. Olimme yhdessä restauroineet pöydän, puhdistaneet ja öljynneet sen perusteellisesti. Vedin terävästi henkeä ja nykäisin vetolaatikon auki.

Siellä oli vanha keksirasia, jossa oli solmioneuloja, eri paria olevia kalvosinnappeja, rannekelloja ja sormuksia. Sormukset olivat suurikokoisia – liian suuria meidän siroille sormillemme. Rypistin otsaani ja pengoin tavarat läpi, ja

metalliesineet helisivät riitasointuisten kellojen lailla. En ollut koskaan huomannut äidin keräilevän tällaista roinaa. En ollut ikinä kirpputoreja kiertäessämme yhyttänyt häntä tutkimasta lasivitriinejä, ja koska pidin aina katseeni hänessä, vaikutti mahdottomalta, että minulta olisi jäänyt huomaamatta jokin hänen harrastuksensa.

Kulta ja hopea tuntuivat aluksi viileiltä, mutta alkoivat lämmentä kosketuksesta. Kun kämmeneni alkoivat hiostua, kosteus tahri kiiltävän metallin. Hankasin paitani helmalla todisteet uteliaisuudesta näkymättömiin. Pohdin hetken, että pukisin käteeni hansikkaat ja kiillottaisin kaikki korut, jotten jättäisi jälkeeni lainkaan paljastavia sormenjälkiä.

Ensemble pour toujours, Pierre – Sophia

Tuijotin sormuksen kaiverrusta, kunnes sormeni alkoivat täristä enkä pystynyt vapinaltani lukemaan enempää. *Ikuisesti yhdessä*. Hääsormus – joka kuului miehelle, jolla oli sama nimi kuin eräällä, jonka kanssa äitini oli seurustellut. Yhteensattumako? Merkillistä, mutta uskottavaa.

Vatsassani kiristyi solmu, joka tiukentui kuin kerälle kiertävä käärme.

Voitonmerkkejä.

Johtopäätös välähti mieleeni liian nopeasti, aivan kuin olisin ravistanut laatikollista irtonaisia palapelin paloja ja saanut ne välittömästi muotoutumaan kokonaiseksi kuvaksi. Oliko kuusitoista vuotta täyttäminen jotenkin terävöittänyt aistejani?

Mutta tottahan äiti oli halunnut minun tietävän? Eikö hän ollut jättänyt johtolankoja jälkeensä jo vuosikausia? Olin aina halunnut hänen näkevän minut, mutta oliko hänkin halunnut tulla nähdyksi aivan yhtä lailla?

Sappineste nousi kurkkuuni. Nielaisin sen takaisin, mutta se kuohahti niin kovalla voimalla, että sain hädin tuskin pidet-

tyä sen sisälläni siihen saakka, että pääsin vessaan. Yökkäily oli rajua, ja kehoni peittyi kauttaaltaan jääkylmään hikeen. Loppua ei näkynyt – kouristuin tyhjiin sielua myöten.

Valahdin viileälle kaakelilattialle ja nojasin vessan seinään. Ajatukseni samanaikaisesti laukkasivat ja olivat jähmettyneet paikalleen. Minusta tuntui yhtäaikaa siltä kuin en olisi saanut mitään tolkkua näkemästäni, mutta myös siltä kuin olisin saanut selville vastauksen pitkään pohtimaani kysymykseen.

En tiedä, kauanko siinä istuin. Ulkona oli pimeää, kun palasin olohuoneeseen, panin kaiken huolellisesti takaisin peltirasiaan ja laitoin rasian vetolaatikkoon. Lukitsin laatikon, mutta jätin avaimen niin kuin olin sen löytänytkin. Sytytin pöydällä olevan kynttilän ja avasin liukuikkunat, koska tahdoin tuntea kuin äitini olisi taas kerran kotona kanssani.

Mutta se teki oloni vain pelokkaaksi.

Niinpä suljin ikkunat, puhalsin liekin sammuksiin ja istuin pimeässä polvet rintaan vedettyinä.

Kolme naista, joista yksi janoaa rakkautta, toinen valtaa ja kolmas kosto.

Lily Blackin piti olla kuollut. Mutta nyt hän on palannut aviomiehensä Kanen luo.

Eikä suostu kertomaan, missä on ollut. Kanen äiti, Aliyah, joka on aina epäillyt Lilyä, tekee kaikkensa paljastaakseen totuuden.

Kanen käly, Amy, joka on vuosia ollut pelinappula Blackin perheen vaarallisissa peleissä, aikoo vihdoinkin ottaa ohjat omiin käsiinsä. Kaikki kolme naista taistelevat päästäkseen eroon menneisyydestään. Voisiko heillä olla enemmän yhteistä kuin he aavistavatkaan?

Intensiivinen, jännittävä *Liian kaukana* on menestyskirjailija Sylvia Dayn Blacklist-sarjan hengästyttävä huipennus.

9 789520 467630